

[Harald Nielsen.]

Nationaløkonomisk Forenings møde i januar, og hvor finansministeren ifølge Politikens referat den 20. januar sagde:

„Der skal stort letsind og megen tåbelighed til for at slå den nuværende situation i stykker, og går det galt, findes oms'en vel et sted i baggrunden“.

Det var altså den svenske omsætnings-skat, der tonede frem her; måske kunne man få den højtærede finansminister til at uddybe disse interessante betragtninger nærmere. Det ville nemlig ikke være uden betydning at få at vide, om det, vi behandler i dag vedrørende tobaksafgifterne, er et forvarsel om, hvilken vej regeringen ønsker at gå, hvis man — som Politiken skriver — presser indtægterne op over, hvad hensynet til orden i landets økonomi kan bære, og om de radikale virkelig er sunket så dybt i deres afhængighed af socialdemokratiet, at de overhovedet ikke kan gå ind på vor tankegang, at det også er en vej til begrænsning i forbruget og dermed til sanering af økonomien at lade det offentlige sætte sit forbrug ned. Skal det evig og altid være det private forbrug, der skal holde for? Skal det offentlige forbrug altid være fredet, ja, endog have lov til uantastet, hvordan det end går, at blive udvidet stedse mere? Jeg beder den højtærede finansminister udtale sig herom.

Om selve forslaget til lov om højere tobaksafgifter skal jeg sige, at vort parti jo før har været med til at øge disse afgifter ud fra den førnævnte betragtning, at skat på det mere luksusbetonede forbrug er at foretrække for skat på indtægt og opsparing. Vi må imidlertid først være overbevist om gennem de oplysninger, den højtærede finansminister forhåbentlig kan give os i det udvalg, som jeg går ud fra skal ned-sættes, at den omlægning, der her finder sted, ikke, som jeg før nævnedes, blot betyder opretholdelse af det store statsoverskud, som vi er modstandere af. Dertil kommer, at vi som bekendt ikke har nogen kvalificeret tillid til en regering, der er domineret af socialdemokratiet. Vi har alt for mange og bitre erfaringer for, at hvis man bevilger en socialdemokratisk ledet regering nye skatteindtægter, får vi måske nok derigennem en begrænsning i det private forbrug, men det virker ikke synderlig sanerende,

for til gengæld får vi en udvidelse af det offentlige forbrug. Det har vi set gang på gang. Og så har vi altså kun opnået at hæmme de privates forbrug, investeringer og opsparing til fordel for statsopsparing over skatterne og udvidelse af det offentlige virksomhed. Altså helt det modsatte af, hvad vi er tilhængere af, nemlig at begrænse statens virksomhed og fremme privat opsparing og privat foretagsomhed.

Jeg kan yderligere tilføje, at hvis vi skal stemme for disse afgifter — og om vi vil det, vil vi først kunne sige, når vi i et udvalg har fået nærmere oplysninger af finansministeren om statens hele finansielle stilling — må det fra vor side være et vilkår, at disse afgifter tages ud af pristallet. Vi er i det hele taget ikke tilhængere af, at skatterne er med i pristallet; dér hører de efter vor opfattelse ikke hjemme. Hvis vi ikke får dem ud af pristallet, virker de ikke begrænsende på forbruget, således som de skulle; så sker der det, at en stor part af befolkningen får dækning for de nye forbrugsafgifter gennem yderligere lønforhøjelser, og derved kommer afgifterne i realiteten til at virke modsat deres hensigt, kommer til at virke til en hævnning af omkostningsniveauet. Jeg erindrer også om, at de to regeringspartier tidligere ikke har været fremmede for en sådan tankegang, når de gennemførte forbrugsbegrænsende skatter, og jeg forstår derfor slet ikke, at det lovforslag, den højtærede finansminister nu kommer med, ikke har en bestemmelse om, at skatterne holdes uden for pristallet, og jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister om årsagen hertil.

Ja, mere har jeg ikke at sige om det foreliggende lovforslag i denne omgang. Jeg skal slutte med at udtale, at vi ikke er imod en fornuftig omlægning fra indkomstskat til skat på det mindre nødvendige forbrug fremfor skat på arbejde og opsparing. Men vi er ikke meget tilbøjelige til at betro regeringen nye skatteindtægter, før vi har fået oplysning om statens finansielle stilling, som den virkelig er, og vi ønsker at erindre om, at der også gives en anden vej til begrænsning af forbrug, som man skønner er for stort, end skattevejen, nemlig den at spare i den offentlige husholdning. Vi er naturligvis lige så interesserede som andre i en god orden i landets økonomi,